

L'espera del retorn de Crist (2P. 3:1-13)

per Pedro Puigvert.

El temps d'advent va ser pensat per recordar, no només l'adveniment de Jesús de manera humil, sinó també el seu retorn, ja que abasta totes dues vingudes i per això avui hem llegit un text referent a la seva tornada gloriós que volgués enfocar des de la perspectiva l'espera sense passar per alt la seva encarnació. Encara que l'origen de la celebració del advent és incert, hi ha testimonis del segle IV que ho recullen com un temps de preparació per commemorar l'adveniment del Senyor Jesús a aquest món, així com d'esperança en el seu retorn gloriós. En el món en què vivim la majoria de les coses estan marcades per la immediatesa, tot ho volem a l'instant, però nosaltres hem de recuperar el sentit del temps i de la història i descobrir la importància de la durada (v. 9). El pas del temps possibilita la maduració, és a dir, la fidelitat. El cristianisme és un exemple d'això. L'espera del compliment de la promesa ha estat sempre un dels pilars fonamentals de la fe cristiana. Si ens remuntem a l'església apostòlica, l'esperança en la vinguda final de Crist és la que ha mogut els cristians a dirigir la seva mirada cap al futur esperant la manifestació gloriosa del Senyor.

1. La parusia o vinguda de Crist.

1. *Significat del terme parusia.* La paraula que en el nostre text ha estat traduïda per vinguda (vv.4, 12) en l'original és "parusia", però ¿quin és el seu significat? A més de vinguda significa també "presència". En el seu ús profeta era un terme que designava l'entrada solemne i triomfal d'un sobirà grec en una ciutat conquerida sobre la qual d'ara endavant havia de exercir el seu poder. La comparació és fàcil de fer, els escrits apostòlics adopten el terme per designar l'esdeveniment gloriós de la vinguda de Crist com a Senyor a la fi dels temps tal com diu Pere (V.12).
2. *La doble o triple parusia de Crist.* A partir del segle II, amb Justí sobretot es comença a parlar de les dues Parusia del Crist: la primera humil i sofrent ha estat la vinguda en carn, la segona, encara per arribar, serà en canvi majestuosa i celestial. Més endavant sorgeix la idea d'una tercera que es col·loca entre la primera i la segona. És un esdeveniment intermedi perceptible únicament amb els ulls de la fe. El Senyor mai deixa de venir a nosaltres per la Paraula de Déu i per l'Esperit (Jn. 14:23), però de manera especial ve a l'església reunida al culte del partir el pa en resposta a la invocació del poble de Déu Maran-ata [Senyor nostre veniu!] (1 Co 16:22). En aquest tercer sentit la parusia del Senyor és un estatge permanent.
3. *L'espera de la parusia per l'Església. (V. 9).* A l'església apostòlica es vivia l'espera del retorn de Crist de manera apassionada, com deixa entreveure Pere aquí per la tensió entre els que es burlaven de la tardança i els que l'esperaven. Els primers credos de l'Església recullen aquesta doctrina amb la frase que fa referència a "Aquell que tornarà gloriós a judicar els vius i als morts. Esperem la resurrecció dels morts i la vida de la glòria".

2. La parusia, una espera sempre present

1. *L'arribada del regne de Déu (Mr 01:15).* Per l'encarnació o parusia en carn i la pasqua de Déu el Fill, el regne de Déu ha irromput en la nostra història, l'era messiànica de la salvació i de la gràcia ja ha començat (Mr 01:15). Notem la frase: "s'ha acostat". El temps verbal ens diu que l'esdeveniment ha passat ja, però que l'acció perdura. Una nova realitat és aquí, la victòria sobre la mort i el pecat ha tingut lloc i l'Esperit Sant ha estat vessat en els nostres cors, però falta la consumació o triomf final. Jesús, amb la seva vinguda va inaugurar els últims temps i ara esperem la seva parusia o intervenció final per tancar aquest període de la història.

L'espera del retorn de Crist (2P. 3:1-13)

per Pedro Puigvert.

2. *La paradoxa del retard de la parusia (vv.8-9)*. Mentre d'una banda el regne de Déu és present al món, al mateix temps segueix sent una realitat futura. El mal segueix afectant les nostres existències i el nostre món. A nosaltres ens incumbeix treballar per la justícia, l'amor, el consol i la vida. La glòria de Déu i dels seus fills segueix provisionalment velada i diferida, esperant el moment de la plenitud de la seva revelació (Ro. 08:18) Es produeix una tensió: la salvació és una realitat present i alhora futura, descrita admirablement en una frase per Cullmann, "el ja, però encara no" i Pau ho il·lustra amb un naixement (Ro. 8:22-23). El compliment de la salvació ja ha començat, però persisteix l'espera de la seva culminació. Aquesta espera es troba reflectida en la segona petició del Parenostre "vingui el teu regne", un regne que ha vingut, està venint i vindrà amb elles. Mentrestant, el Senyor, per a qui un dia són com mil anys i mil anys com un dia, no retarda el compliment de la seva promesa sinó que usa la paciència perquè tothom pugui obtenir la salvació. Des d'aquesta perspectiva, el pretès retard de la parusia no pot atribuir-se a Déu, sinó als homes, la lentitud en respondre a l'evangeli "destorba" en certa manera la manifestació final del regne de Déu. Com va dir Agustí: "Déu que t'ha creat sense tu no et salvarà sense tu".

3. L'expectativa de la parusia (vv.9-14)

La resposta de Pere als burladors és que Déu no està retardant el retorn de Crist com si s'hagués oblidat de la promesa, sinó que està esperant amb el propòsit de poder revelar el seu amor, compassió i paciència als pecadors. Està donant lloc per al penediment i la conversió ja que no desitja que ningú mori.

1. *Una expectativa per incentivar a una vida consagrada (v.11)*. La nostra anticipació de la segona vinguda ha d'afectar la qualitat de la nostra vida de maneres diferents.
 1. L'aparició futura del nostre Senyor ha de mobilitzar-nos per ser fidels a l'encàrrec que Déu ens ha donat, com ho va fer Pau amb Timoteu (1 Ti.6: 14).
 2. Si romanem en Crist, estarem confiats i no serem avergonyits davant d'Ell quan aparegui (1 Jn. 02:28).
 3. Ser fidels i savis administradors del que Déu hagi posat a la nostre cura és una altra manera de mostrar que estem preparats per al retorn del Senyor (Lc. 12:41-48).
 4. La nostra expectativa del retorn de Crist ha de ser un incentiu constant a viure per ell i pel seu regne i a buscar les coses que de dalt, no les coses que són de la terra. Molts critiquen a l'església, de vegades amb raó, perquè segons ells aquesta expectativa condueix a l'immobilisme, però per contra ha de portar no només a caminar en santedat i a viure piadosament, sinó a proclamar l'evangeli de la gràcia, perquè la paciència del Senyor és per a salvació (V15).

Conclusió. Si acceptem que el temps de l'Església és un temps d'espera en la parusia i dels cels nous i la terra nova en la consumació dels segles, viurem en aquesta expectativa. En el fons tot s'ha complert amb l'adveniment del Fill de Déu en l'encarnació: Déu ha vingut a habitar entre els homes, ha revelat el seu amor i ens ha salvat. Però encara falta alguna cosa, perquè ara és Déu qui espera en ser pacient perquè no vol que cap perdi, sinó que tots es penedeixin i siguin estalvis.